

Marcus zit een paar meter achter me op een parkbankje, en ook al zijn mijn ogen op het bord gericht, ik weet precies wat ik zou zien als ik omkeek. Hij zit met die lange armen wijduit, neemt de ruimte in beslag omdat hij dat kan, zodat zijn knechtjes nog net met moeite op het randje van de bank passen of erachter moeten rondhangen. Tyrone, K-Dawg, Frodo – minder charismatisch dan de stukken op het bord en met ongeveer evenveel hersenen. Ik hoor Marcus geeuwen en weet dat hij met veel vertoon zijn pet verschuift en zijn ogen dichtdoet alsof het hem echt geen moer uitmaakt hoe de partij verloopt.

‘Yo, T, gaat het nog lang duren?’ vraagt hij. Toen ik twee jaar geleden naar Brooklyn kwam en bij tante Patrice introk noemde Marcus mij eerst Lil’ T, omdat Tyrone al T. heette. Maar dat was voordat ik geld voor Marcus begon te verdienen aan de schaakborden.

‘t Duurt zolang als ’t duurt,’ mompelt Antoine. Ik kan hem net vanuit mijn ooghoek zien. Hij heeft zijn armen over elkaar. Hij is zenuwachtig. En gelijk heeft-ie, want zijn mannetje, dat dikke Puerto Ricaanse joch dat tegenover me aan het bord zit, heeft niet veel mogelijkheden meer en probeert zijn toren in een betere positie te krijgen. Slechte zet.

‘t Duurt zolang als ‘t duurt,’ zeg ik zonder van het bord op te kijken. ‘Dat zeggen ze, ja. Maar het is bijna gebeurd. Schaak.’

Achter me voel ik Marcus’ grijns langzaam breder worden.

Vanaf dat moment gaat het zoals altijd, op het geschreeuw na zit het erop, zou je kunnen zeggen, het geschreeuw dat de drie knechtjes voor hun rekening nemen als ik na nog een paar zetten schaakmat aankondig. (En ik moet het altijd aankondigen, want zij zouden zo’n zet die de ander de das omdoet nog niet herkennen als ze er met de neus op werden gedrukt.)

‘Goed gedaan, Lil’ T,’ zegt Tyrone met een stomp tegen mijn schouder.

‘Zo klein is-ie anders niet meer, toch, Tyrone?’ zegt Frodo. Frodo is zo klein en lelijk dat hij altijd probeert belangrijker te zijn dan Tyrone: het enige in zijn leven waaraan hij echt lol beleeft.

Ik negeer ze allemaal, ook Antoine die komt aanlopen om Marcus te betalen, en heb alleen oog voor dat dikke joch, dat ik een hand geef. Ik wil liever niet weten hoeveel dollar Marcus bij die partijen inzet. Dat doet mijn spel geen goed.

‘Goeie partij,’ zeg ik, en voor het eerst die dag kijk ik dat dikke joch recht in zijn onschuldige gezicht. Hij is nog jong, misschien pas veertien, en zijn emoties zijn luid en duidelijk van hem af te lezen, van zijn hele lijf. Hij probeerde me onderuit te halen met een vreemde opening die de Orang-oetan heet. Dat gastje heeft lef, maar nog niet de ervaring om daar wat mee te doen.

‘Ja,’ zegt hij, ‘voor jou misschien.’

‘Hoor ’s.’ Ik laat mijn stem zakken. ‘Ik zou maar niet met Antoine optrekken. Dat is een schoft, man.’

Het dikke joch lacht smalend. ‘Ja hoor. En Marcus niet?’

En dan is het tijd om te gaan, tijd om uit het park te vertrekken, de knechtjes af te schudden en met Marcus naar huis te lopen, misschien een joint met hem te roken om de adrenaline van de partij te dempen en dat arme dikke joch aan de woede van Antoine over te laten.

Er zit vanavond iets kils in de lucht, het eerste voorproefje van de herfst tot nu toe, maar terwijl we over Eastern Parkway slenteren heeft Marcus nog steeds blote armen, en ik weet dat hij dat vast nog weken zo houdt. Hij bedekt zijn tattoos niet graag, die hebben een kapitaal gekost, dat is de echte reden, maar als de meisjes, de meisjes met de lipgloss, de strakke spijkerbroeken en de lage topjes, als die gillend vragen: ‘Heb je het niet kouuuud?’ dan verblindt hij ze met zijn duizendwattlach en zegt: ‘Warmbloedig.’

Wanneer ik naar de rauwe kracht kijk die in Marcus’ biceps samengebald zit, kan ik me soms nauwelijks voorstellen dat we familie zijn, of zelfs maar tot dezelfde soort behoren. Toch is dat zo, we zijn zelfs bloedverwanten: zijn vader is de broer van mijn moeder (‘God hebbe haar mooie ziel,’ zegt oom Sherwin altijd door zijn tranen heen tegen mij als hij een beker rumpunch te veel opheeft), en tante Patrice is zijn én mijn tante, ook al ben ik degene die bij haar woont. Marcus woont bij zijn moeder en zijn kleine zusje, Chantal, in hetzelfde blok. Officieel tenminste. In werkelijkheid woont Marcus overal en nergens: op de basketbalterreinen op de pieren, op de bankjes voor de TipTop Social Club, waar de oude mannen zitten te dobbelen, bij

Patrice aan tafel, waar hij vaak rond etenstijd onaangekondigd aanschuift, en op de hoek van Fulton en Nostrand, waar hij allerlei handeltjes drijft waar ik, zo verzekert hij me, niet te veel van hoeft te weten. Daar spreek ik hem nooit in tegen.

Er zijn mensen daar op straat die bang zijn voor Marcus, en die zijn heus niet allemaal zo hulpeloos als dat dikke schakertje. Ik zie weleens wat als ik met Marcus optrek, dingen waarbij ik wou dat mijn hoofd een deletetoets had. Maar op welke weegschaal ik hem ook leg, mijn trouw aan Marcus weegt altijd verreweg het zwaarst, en niet alleen omdat hij de beste verzekeringspolis is om niet in elkaar geslagen te worden die iemand als ik maar zou kunnen hebben. Hij heeft hetzelfde bloed, zo simpel is dat, en wij beginnen altijd aan dezelfde kant van het bord. Marcus kan impulsief zijn, en ik wil niet dat hij daardoor echt in de problemen raakt. Maar meestal lijkt hij zo perfect dat er niks mis kan gaan.

Als we bij ons blok komen rent hij de treden naar zijn deur op, en ik zeg: 'Zie je,' maar dan zegt Marcus: 'Wacht,' en hij gaat op de bovenste tree zitten en knikt naar de lege plek naast hem. Ik heb een droge mond, die rare hoofdpijn van na het schaken begint zich langs de lichte wazigheid van de wiet te wurmen en ik wil eigenlijk naar huis om als het lukt voor het avondeten nog even te slapen, maar nee hoor, ik ga zitten, één tree onder hem, en zeg tegen mezelf dat we zo allebei meer ruimte hebben.

'Dat was een verdomd goeie partij van je, vandaag,' zegt Marcus.

'Valt wel mee,' zeg ik. 'Die gast begon al bang. Voor Antoinette, niet voor mij.'

Marcus rekt zich lachend naar achteren en leunt met zijn blote ellebogen tegen het beton. 'Jij moet eens leren een compliment te incasseren, neefje.'

Ik haal mijn schouders op. Marcus heeft geen flauw benul van schaken, en het is niet mijn gewoonte nietszeggende lof te accepteren.

'Volgende week weer school,' zegt hij.

'Yep.'

'Zal ik je eens wat geks vertellen?'

Ik draai een stukje in zijn richting en trek vragend een wenkbrauw op. 'Frodo gaat dit jaar zowaar zijn diploma halen?'

Marcus glimlacht, een kleine beloning voor mijn flauwe grapje, al die blinkend witte tanden. 'Neuh. Het zit zo: ik heb het gevoel dat dit mijn jaar wordt. Mijn topjaar. Mijn moment. Klinkt dat gestoord?'

Eigenlijk wel, want zoals ik het zie staat Marcus altijd al aan de top. Dit wordt zijn eindexamenjaar; dat hij zover is gekomen is grotendeels te danken aan zijn moeders gesmeek (tegen hem en tegen de schoolleiding) en doordat het hem wel bevalt zoals de school zijn plaats in de sociale hiërarchie versterkt. Ik zit maar één klas lager, maar ben ruim tweeënhalp jaar jonger, en dat is te zien ook. Een goede raad: een klas overslaan leidt niet tot respect en bewondering van je klasgenoten.

'Nee hoor,' zeg ik.

'Er zijn veranderingen op komst, T.,' zegt hij met die blik die hij soms heeft: die blik in de verte van een pitcher vlak voor de aangooi. 'Dat voel ik.'

'Mmmm.' Het kost me moeite me op iets anders te concentreren dan op die droge plek achter in mijn keel. Dat

en het beeld van dat dikke joch met een blauw oog en een dikke lip. Dat naar huis sjokt om schaakproblemen te bestuderen. En zich misschien uit eenzaamheid gaat afrukken als hij zich in het appartementje waar hij woont een paar minuten in zijn eentje in de badkamer kan opsluiten. En de gedachte dat het enige verschil tussen hem en mij bestaat uit een handvol nederlagen, lichter dan paardenbloempluis.

‘Je bent duizenden kilometers ver weg,’ zegt Marcus koel, en meteen ben ik weer bij de les, bang dat ik hem nijdig heb gemaakt. ‘Maar dat geeft niet, T. Alles wat er hierboven gebeurt,’ hij tikt tegen zijn slaap, ‘dat maakt jou een winnaar.’ Dan lacht hij dat lachje, waarvan ik net zulke slappe knieën krijg als al die meisjes die altijd achter hem aan lopen, en hij geeft me een tik tegen mijn achterhoofd, ietsje te hard.

Dat is het punt met Marcus: hij is zo verleidelijk dat zelfs ik soms vergeet hoe sterk hij is.

Het voordeurslot is lastig, en je moet altijd even met de sleutel wrikken om het open te krijgen. Dat geeft me meteen genoeg tijd om aan mijn jack te snuffelen of er geen spoortje rookgeur aan zit, en gepast paranoïde te worden. Als Marcus een kracht is waar je rekening mee moet houden, dan is tante Patrice een regelrechte natuurkracht. Als ik haar appartement op de derde verdieping in kom, staat ze bij het fornuis in een steelpan te roeren, maar tegelijkertijd met één hand te typen: een mailtje op een laptop die op het aanrecht staat, en met iemand te praten via de headset van haar telefoon, hoogstwaarschijnlijk een ver familielid in Trinidad.

‘Moment,’ zegt ze tegen de verre Trinidadiaan als ze mij ziet verschijnen. ‘Tristan komt net binnen,’ en dan tegen mij: ‘Tristan.’ Ze zegt mijn naam klokkend als een geagiteerde kloek. Ze is een van de weinige mensen die mijn volle naam gebruiken, die idiote Duitse naam, en ik weet dat ze dat doet uit loyaliteit voor degene van wie ik hem heb gekregen. Ze snuift even behoedzaam, als een bloedhond, en zegt: ‘Ben je met Marcus samen geweest?’

Het heeft nooit zin om tegen Patrice te liegen. ‘Ja. Maar dat zit wel goed. Niks verkeerds.’ Het klinkt blijkbaar wel als de waarheid, want ze accepteert het.

‘Marcus,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Die jongen is niks dan problemen.’ En ook dat is maar al te waar, maar ik weet dat ze heel veel van Marcus houdt, misschien nog wel meer dan van mij. ‘Komt hij hier eten?’

‘Weet ik niet. Ik geloof van niet.’

‘Oké.’ Al die tijd dat we aan het praten waren is ze blijven roeren, maar ze ziet er rusteloos uit, alsof haar andere hand ervan baalt dat hij niks te doen heeft. ‘We eten over drie kwartier. Je mag de koriander niet ’s avonds water geven, liefje, dan komen er beestjes op af. Je moet het ’s ochtends vroeg doen.’ Het duurt een moment voor ik doorheb dat die laatste aanwijzing voor de verre verwant bedoeld is, niet voor mij, en dan heeft Patrice zich alweer omgedraaid en pakt ze haar laptop er weer bij. ‘Nee, dat is niet vroeg genoeg.’

Ik sleep me de gang door naar mijn kamer, of tenminste de kamer waar ik slaap. Hij heeft nog steeds het meest van een logeerkamer, al woon ik hier al twee jaar. Het kost geen moeite om dankbaarheid en respect voor tante Patrice te voelen, want zij is met afstand de verstandigste persoon

in mijn familie, en ik geef ook heel veel om haar, maar ze is niet bepaald een warm iemand, en eerlijk gezegd zijn er dagen dat ik me hier een indringer voel.

Ik laat me op het bed vallen en sluit mijn ogen, maar nu ik hier ben kan ik het gevoel niet van me afzetten dat ik ergens door word belaagd, door iets wat me op zo'n subtiele manier verstikt dat ik dood zal zijn voor ik er de vinger op kan leggen. Ogen open. Ogen dicht. Het monster laat zich op mijn borst zakken. Ogen open. Op het nachtkastje staat een ingelijste trouwfoto van mijn ouders, en ik ben er nooit achter gekomen of Patrice die daar heeft neergezet omdat ze dacht dat hij me troost zou bieden of dat ze hem zelf kwijt wilde, uit het zicht.

Op de foto snijden ze een taart aan. Zij draagt een wit pakje en zegt lachend iets tegen iemand buiten beeld. Ik heb mijn vaders lichte creoolse huid, maar verder ben ik zo sprekend mijn moeder dat het lijkt alsof we uit dezelfde mal komen. Mijn vader staat met zijn gezicht voorover, maar aan de kuiltjes zie je dat hij ook lacht. (Kuiltjes! Ik kan me niet herinneren wanneer ik zijn kuiltjes voor het laatst in het echt heb gezien. Heeft hij ze nog? Kun je door veroudering of verdriet je kuiltjes kwijtraken?) Het is een zwart-witfoto, wat ik altijd verwarrend heb gevonden, omdat het helemaal niet zo lang geleden is. Eigenlijk weet ik haast wel zeker dat ik er ook op sta, onder het dichtgeknoopte jasje van mijn moeders witte pakje. Niemand heeft het ooit met zoveel woorden tegen me gezegd, maar je hoeft geen genie te zijn om de zeven maanden te tellen tussen de dag dat deze foto is genomen en de dag dat mijn moeder overleed.

'Bianca was een wild kind,' zeggen sommige familieleden

weleens, en dan schudden ze hun hoofd en glimlachen bij de herinnering aan haar. Toen ik klein was klampte ik me vast aan de woorden waarmee anderen haar beschreven: mooi, gek, grappig, charmant, impulsief. Ik verzamelde ze en probeerde ze samen te kneden tot mijn eigen herinnering aan haar. Maar dat valt niet mee, om iemand vanuit het niets te modelleren.

Ik leg de foto plat, met de voorkant omlaag, en dan zoek ik in mijn rugzak naar mijn telefoon. Ik wil mijn vaders stem horen, ook al weet ik dat hij niet zal opnemen. Hij is concertpromotor en heeft vreemde werktijden. Ik luister naar het ingesproken bericht op zijn voicemail, en dan bel ik opnieuw en beluister het nog eens. Hij ziet natuurlijk dat ik hem heb gebeld, maar er zijn zoveel mensen die dat doen. Hij zal zich voornemen me terug te bellen en dat dan weer vergeten.

Als het nu lijkt of ik zwelg in zelfmedelijden: dat is niet de bedoeling. Ik zit hier niet in tranen te wachten tot mijn vader me komt halen, in de verste verte niet. Voor ik naar Brooklyn verhuisde woonden mijn vader en ik in Mc-Adams, een buitenwijk van Atlanta, in de ene helft van zo'n ranchachtige twee onder een kap, waar het altijd donker was en meestal stonk, naar zweetvoeten en een halfslachtige opwelling van goedkope schoonmaakproducten. Ik heb er lang voor nodig gehad om door te krijgen dat dat niet normaal was: een vader die er nauwelijks in slaagde zijn bed uit te komen om de bezorger van de boodschappen te betalen. Op mijn zevende ging ik voor het eerst met mijn vriendje Benji mee naar huis en kon ik er maar niet over uit dat zijn moeder er oprecht in geïnteresseerd leek te weten waar we zaten, wat we uitspookten, of we honger

hadden, of we veilig waren. Toen ze zijn wasgoed naar zijn kamer kwam brengen, keurig schoon en opgevouwen, heb ik haar geloof ik aangestaard alsof ze een eenhoorn was. Ik had op mijn vijfde uitgepuzzeld hoe de wasmachine werkte, en de schone boel opvouwen leek me echt nergens voor nodig. Ik durfde nauwelijks het lastige gasfornuis in onze keuken aan te steken, maar soms deed ik het toch, om macaroni met kaas voor ons te maken. Al aten we meestal boterhammen met pindakaas en jam, sla uit een zakje en pretzels.

Ik werd heel goed op school. Al was het maar omdat ik het er zo fijn vond, want hoe suf de lessen ook waren en hoe gemeen sommige kinderen soms ook deden, ik voelde me er veel minder eenzaam dan thuis. Maar wat ik ook beseftte: hoe beter ik het deed, hoe minder kans dat iemand zich met mijn leven bemoeide. Ik was niet dom: ik wist wat voor narigheid ervan kwam als de leerkrachten merkten dat iemand 'problemen thuis' had. Voortdurend de beste zijn, dan sta je ineens een stuk lager op de prioriteitenlijst van potentiële bemoeizuchtige weldoeners. Dus haalde ik goede cijfers en werd ik op de middle school lid van een paar clubs, waaronder de schaakclub, omdat het zo belachelijk leek dat je lof kon oogsten door een paar uur een bordspelletje te spelen.

Misschien klinkt dit jou allemaal in de oren als het top-punt van sneu, maar dat was het niet. Tenslotte bestaat het leven uit vergelijkingen. Van jongs af aan leer je op school over oorlog en nog eens oorlog, over ziekte en hongersnood en nog meer oorlog, en vaak zat ik me daar tijdens geschiedenis op mijn plekje achterin te verwonderen over het saaie tijdperk waarin ik geboren was, en dan was ik

opgelucht. Volgens mij hebben veel mensen juist de tegenovergestelde reactie, en dat zijn degenen die nieuwe oorlogen beginnen. Ik niet. Ik had het te druk met onder de radar blijven.

Zo ging het ruim tien jaar: ik ontsnapte doelbewust en bedreven aan alle aandacht terwijl mijn vader met die twee waterspuwers, verdriet en depressie, op zijn borst zat die hem verstikten.

En toen werd alles anders. Ik weet nog altijd niet goed hoe het precies ging. Mijn vader had altijd al periodes gehad waarin hij zich beter voelde, waarin hij minder somber was, een schoonmaakdienst inhuurde, mij vroeg hoe het op school ging en zelfs belde met zijn collega's van het pr-bedrijf waarvan hij officieel nog steeds mede-eigenaar was. Ik houd het erop dat hij tijdens een van die periodes van oké-zijn naar een dokter ging en pillen kreeg, want bijna van de ene dag op de andere werd hij koortsachtig, manisch actief. Hij ging weer aan het werk en liep stad en land af, net als toen hij twintig was en pas begon. Dat zei hij ook voortdurend, dat hij zich weer een jongen voelde, met een sigaret tussen zijn vingers, met zijn been wiebelend en met een glazige uitdrukking die aangaf dat hij niet perse helder had dat hij dat tegen een echte jongen zei, zijn jongen. Hij ging overwerken, en ik was vaak alleen thuis, en hoewel dat niet zoveel uit had hoeven maken, omdat het nauwelijks anders was dan wanneer hij in de kamer ernaast lag te slapen, geef ik toe dat dit het gedeelte van het verhaal is waarin ik me een beetje in de steek gelaten voelde. En misschien ook wel beledigd, dat ik niet de reden was dat mijn vader na al die jaren zijn bed uit kwam.

Toen moest ik op een dag even bij hem komen zitten en

zei hij dat ik bij mijn tante Patrice ging wonen.

‘Maar die ken ik nauwelijks,’ zei ik. Dat was echt zo. Tante Patrice was een naam die ik vooral van verjaarskaarten kende, en ik wist niet zeker of ik haar wel zou kunnen aanwijzen in zo’n groep broers en zussen van mijn moeder in de stapel fotoalbums die in de gangkast lagen.

‘Hoezo?’ Hij schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘Je hebt bij Patrice gewoond tot je bijna twee was.’

‘In Brooklyn?’ Dat was nieuws voor me. ‘Waar was jij dan?’

Mijn vader zuchtte. ‘Dit is geen leven, T. Dat is mijn schuld, maar toch.’

‘Het is mijn leven,’ zei ik.

‘Patrice weet wel wat ze moet doen. Dat weet zij altijd. En dan komt het allemaal goed!’ Ik geloof dat ik begon te protesteren, dat ik een paar prima redenen opnoemde waarom ik niet bij een min of meer vreemde wilde gaan wonen, maar hij werd ergens door afgeleid en liep de kamer uit, terwijl ik bleef zitten en mijn best deed me iets, maakte niet uit wat, van Patrice te herinneren.

Dus mijn vader verknoeide de openingszet een beetje, maar waar het om gaat: hij had gelijk. Bij Patrice intrekken was vermoedelijk het beste wat me had kunnen overkomen. Ineens waren daar Patrice en Marcus en de wondere wereld van Brooklyn. Er stonden schaaktafels in de parken, er woonden mooie, wereldse meisjes in elk blok en op vrije dagen zag je hele families gezellig bij elkaar. Op school is het nog lachwekkend veel makkelijker wanneer iemand anders de macaroni met kaas klaarmaakt. Het was een volkomen nieuw vergelijkingspunt.

Mijn vader is altijd aan het werk, en soms maken de

ooms daar hoofdschuddend afkeurende geluiden over en zeggen ze dat hij nu alleen maar op een andere manier gek is, maar als ik hem aan de telefoon heb of als hij ons komt opzoeken, om de paar maanden, dan klinkt hij oké, gelukkiger dan ik hem ooit eerder heb meegemaakt. Het lijkt wel of hij eindelijk heeft besloten op te staan uit de dood en een tweede leven te beginnen, en dat neem ik hem niet kwalijk. Al blijven de woorden die hij toen tegen me zei me soms achtervolgen. Is dit een leven? En als het dat is, kan ik het dan met recht het mijne noemen of heb ik me domweg door de omstandigheden laten meevoeren? Mijn vader, die is al aan zijn tweede leven bezig, maar ben ik eigenlijk al wel begonnen aan mijn eerste?

‘Eten!’ roept Patrice vanuit de keuken.

Marcus komt niet mee-eten, en ik voel een bubbeltje opluchting in mijn borst, maar ook wat gespannen verwachting. Het is weleens ongemakkelijk als Patrice en ik met zijn tweeën zijn, alsof we niet goed weten hoe we met elkaar moeten praten. Ik stel haar beleefde vragen over haar werk bij een bank in Manhattan terwijl ik haar eigenlijk liever naar mijn moeder zou vragen, of hoe het was toen ze voor mij zorgde toen ik klein was, of waarom ze nooit een date heeft, ook al is ze nog steeds op haar eigen manier knap, met haar nuchtere en vaak kritische blik. Maar het voelt of dat allemaal verboden terrein is.

‘Lekkere spaghetti,’ zeg ik, maar het komt er bijna verontschuldigend uit.

‘Labor Day dit weekend,’ zegt Patrice. ‘Dus zaterdag het straatfeest! Ze helpt elk jaar mee het feest voor het hele blok te organiseren, en ik weet dat ze er veel tijd in steekt

om alles tot in de puntjes te verzorgen. Maar na de afgelopen twee straatfeesten ben ik er ook achter dat het zoiets is waarbij de hele buurt meer plezier lijkt te hebben dan ik, en waarbij ik niet goed weet wat ik met mezelf aan moet.

‘O ja,’ zeg ik. ‘Ik moet ’s ochtends werken, maar daarna kom ik meteen naar huis. Dan kan ik vast nog een groot deel meemaken.’ Ik heb een zomerbaantje in een van de bibliotheekvestigingen, daar geef ik bijles wiskunde. Dat heb ik aangenomen om de hele zomer in Brooklyn te kunnen blijven en niet naar Atlanta te hoeven, zoals vorig jaar. Daar ken ik haast geen mens meer, en bovendien kun je voor het geld beter bijles geven dan in een hamburgertent staan. Toch vond Marcus het maar niks. ‘Jij bent meer waard, neef,’ zei hij. Maar ik kon dat baantje niet opzeggen om de hele dag voor Marcus te schaken; ik kende Patrice goed genoeg om te weten dat dat niet goed zou vallen. ‘Een van de laatste keren,’ besluit ik, bij wijze van uitleg.

‘Misschien kun je als je terug bent met de activiteiten voor de kinderen helpen,’ zegt ze. ‘Even verderop woont een nieuw gezin, en die vrouw wil iets van kunstnijverheid doen.’ Ze haalt haar schouders op en rolt met haar ogen, dus ik weet dat ze het over het witte gezin heeft dat er een paar weken geleden is in getrokken. Ze hebben een van de oudste huizen in het blok gerenoveerd, met als gevolg dat die hoek er zonder de overwoekerde tuin en rotte veranda totaal anders uit ziet. ‘Boeddhistische zandsculpturen of zoiets. Weet ik veel.’

‘Dat klinkt... interessant,’ zeg ik voorzichtig. Het zit hier heel anders met dat hele rassengedoe dan in Atlanta. Mij bevalt het wel dat iedereen er hier zo blasé over doet, hoe iedereen zijn best doet met elkaar overweg te kunnen

omdat er niet genoeg ruimte is voor iets anders.

Patrice maakt een nietszeggend hmm-geluidje. Toen ze in deze buurt kwam wonen was ze nog jonger dan ik nu ben, en als het om ons blok gaat wil ze weleens een beetje territoriaal worden. Ze heeft heel wat veranderingen meegemaakt, en nieuwelingen doorlopen een lange proefperiode waarin zij beslist of ze hen mag of niet. Dat geldt met name wanneer ze eruitzien alsof ze hier misschien niet passen. Als ze bijvoorbeeld boeddhistische zandsculpturen maken, en opzichtige *tie-dye*-sjaals dragen, zoals ik die vrouw heb zien doen.

‘Nou, ik ben blij dat je het interessant vindt klinken,’ zegt Patrice. ‘Dan kun jij haar helpen.’

Als Marcus hier was zou hij een grapje maken over gestoorde witte mensen en hun gestoorde plannetjes, zodat ze moest lachen. Als hij daar zin in heeft kan hij scherp oordelen over mensen, maar wie weet is dat alleen maar een andere vorm van territoriaal zijn.

Ik daarentegen voel me er niet prettig bij zulke grapjes te maken, en daarom doe ik alsof ik ontzettend geïnteresseerd ben in mijn spaghetti en knik. Ik geef mijn gezicht een neutrale uitdrukking die zegt: je kent mij toch, ik ben gek op boeddhistische zandsculpturen.

‘Mooi,’ zegt ze. ‘Dat is dan geregeld.’